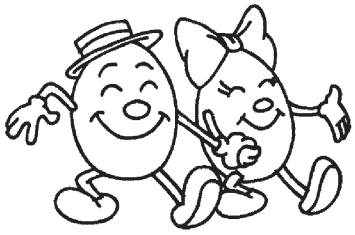

SUŠENÁ SUŠENKA

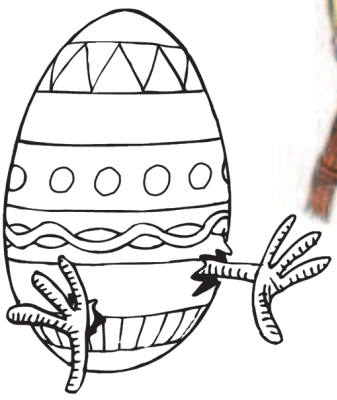
Velikonoce 2013

Časopis Základní školy U Nemocnice v Rumburku

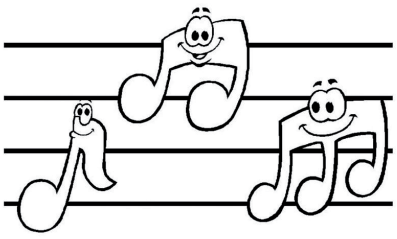
Jaro je tu!

OBSAH:

Jaroslav Foglar -Jestřáb

str. 4-5

Anketa: Jak slavíte Velikonoce

str. 6

str. 7

Co mi dává hudba?

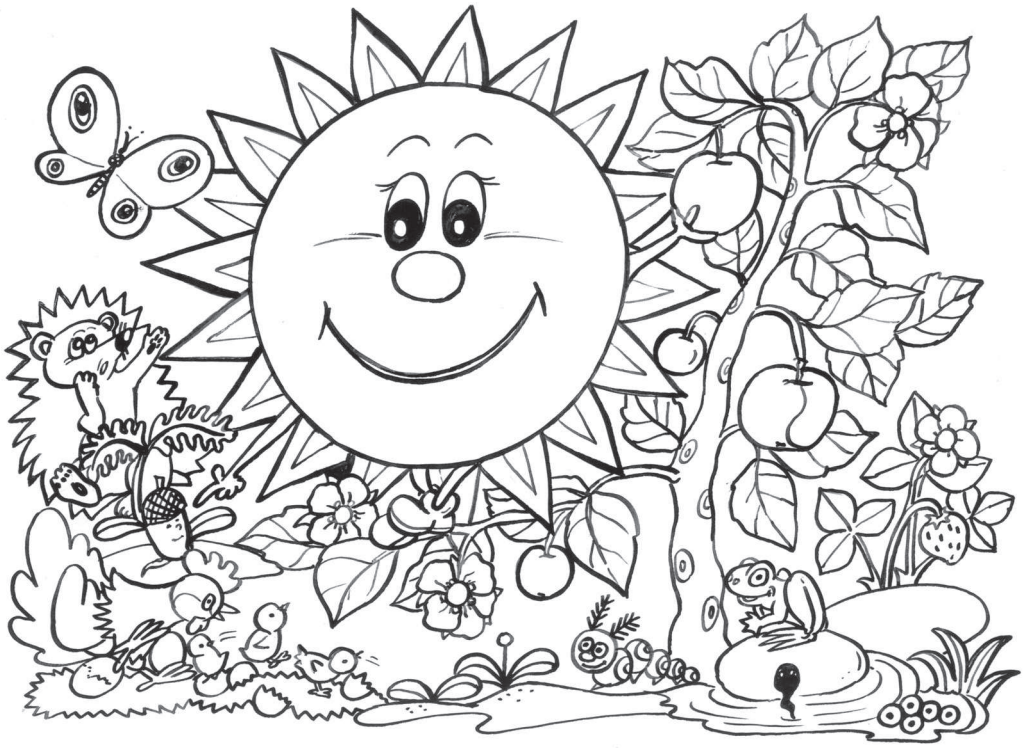
křížovka a vymalovánky pro nejmenší

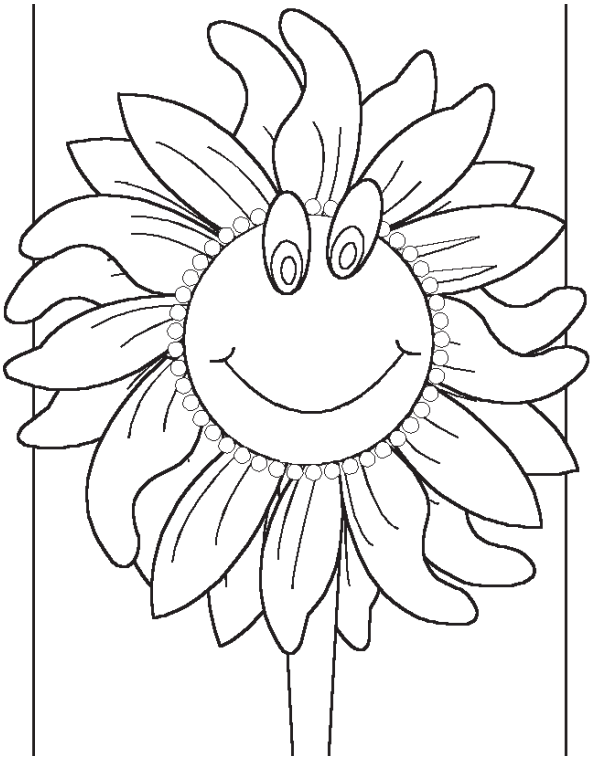
str. 8-9

str. 10

Adopce puštíka bělavého

Milí čtenáři Sušené sušenky,

rozhodli jsme se, že musíme jaro trochu podpořit! Velikonoční prázdniny utekly jako voda, ale toho slunce a tepla jsme si zatím moc neužili. Vydáváme proto jarní Sušenou sušenku, ve které najdete ohlédnutí po velikonočních svátcích, křížovku, jež prověří vaše znalosti o velikonočních zvycích, nějaký ten aprílový žertík a také pěkné zamyšlení nad hudbou, které není nikdy dost. Ti nejmenší zde objeví mnoho obrázků, které si mohou vymalovat. I v jarní Sušence obracíme svůj pohled na významnou osobnost, tentokrát z literatury - spisovatele Jaroslava Foglara. Dozvíte se zajímavé informace z jeho života a přiblížíme vám knihy, kterými se stal nesmrtelným. Na závěr Sušené sušenky připojujeme poděkování všem, kteří přispěli ve sbírce na adopci puštíka bělavého. Naše škola je díky tomu i tento rok adoptivním rodičem sovičky v Zoologické zahradě v Děčíně. Někteří z nás se za ní jistě v létě vydají…Ale to předbíháme! Zatím budeme rádi, když k nám přijde jaro a trochu nás zahřeje.

Za redakci Tereza Tahalová

Sušená Sušenka – časopis Základní školy U Nemocnice 5, 408 01 Rumburk
Grafika časopisu: Roman Liščák, využití informací a obrázků z fondu ZŠ U Nemocnice a internetu
Cena výtisku: 5 Kč

text a kresby
Roman Liščák

Jaroslav Foglar -Jestřáb

Jaroslav Foglar

(6. července 1907, Praha – 23. ledna 1999, Praha) byl významný český spisovatel literatury pro děti a mládež, redaktor několika dětských časopisů a zážitkový pedagog. Pod svou skautskou přezdívkou Jestřáb vedl po značnou část svého života skautský oddíl Pražskou Dvojku.

Zaprášená tajemství a nebezpeční Vontové číhající na každém kroku. To jsou Stínadla.

Četl jsi někdy nebo čteš knížky Jaroslava Foglara-Jestřába? Pokud ano, tak se v tomto článku dozvíš alespoň něco víc o tomto autorovi. No a jestli dnes slyšíš toto jméno poprvé, třeba tě to přimějě nějakou knihu si od něho přečíst. Život Jaroslava Foglara byl přepestrý a napsal za něj více než dvě desítky románů a veliké množství povídek a kreslených seriálů. Z nejznámějších knih jmenujme namátkou například Hochy od Bobří řeky, Chatu v jezerní kotlině nebo třídílná Stínadla. Z komiksů většina z vás bude jistě znát Rychlé šípy -pětici kamarádů, co nemají z ničeho strach, bojují oproti nespravedlnosti a bezpráví, žijí čestným životem a chrání slabší. Přitom všem zažívají mnoho úžasných dobrodružství jak ve městě, tak i za ním, v přírodě. Neříkej, že ještě nevíš! A co jméno Mirek Dušín, Jarka Metelka, Jindra Hojer či Červenáček a Rychlonožka? Á tak přece jen! Občas tito chlapci sestoupí i z komiksových stránek a začnou pátrat po různých tajemstvích. Nedá jim spát ani taková věcička jakou je ježek v kleci a posléze se v knize Záhada hlavolamu zapletou do napínavého příběhu, který byl i zfilmován. Ale již nyní také něco k autorovi. Jaroslav Foglar se narodil v Benátské ulici číslo 3 v Praze. Rodina se však krátce poté přestěhovala do Předlic (Ústí nad Labem) a následně do Poděbrad, kde Foglarovi ve 4 letech zemřel jeho tatínek Jindřich.

Legendami opředený hlavolam ježek v kleci. V jeho rozšroubovatelné kuličce se měl ukrývat úžasný vynález létajícího kola, které sestrojil v knize Záhada hlavolamu Jan Tleskač.

Od té doby žil Jaroslav Foglar pouze s maminkou a starším bratrem Zdeňkem. V roce 1914 se tedy stěhují zpět do Prahy. Jako malý chlapec brzy přičichne ke skautské romantice, ale jeho působení v oddíle nemá dlouhého působení, jelikož se nastydne a maminka mu zakazuje nadále klub navštěvovat. Až v roce 1927 po ukončení obchodní školy již skoro jako dospělý nastupuje do 34. oddílu, který je posléze spojen s Dvojkou, kde se již jako Jestřáb stává jejím rádcem a o dva roky později dokonce její vedoucím.

Knihy J. Foglara

Přístav volá (1934),
Boj o první místo (1936),
Hoši od Bobří řeky (1937),
Tábor smůly (1938),
Chata v Jezerní kotlině (1939),
Tábor ve Sluneční zátoce (1940),
Historie Svorné sedmy (1940),
Pod junáckou vlajkou (1940),
Záhada hlavolamu (1941),
Když duben přichází (1944),
Stínadla se bouří (1947),
Tajemná Řásnovka (1965),
Poklad Černého delfína (1966),
Kronika Ztracené stopy (1967),
Dobrodružství v Zemi nikoho (1969),
Devadesátka pokračuje (1969),
Život v poklusu (1989/1990),
Nováček Bubáček píše deník (1990),
Jestřábe, vypravuj (1990),
Strach nad Bobří řekou (1990),
Tajemství Velkého Vonta (1992 v ČR),
Náš oddíl (1992),
Modrá rokle (1994),
Kronika Hochů od Bobří řeky I. a II. (1996).
Rychlé šípy (1998, souborné komiksové vydání),
Svorní gambusíni a jiné příběhy
(1999, knižní vydání dalších kreslených seriálů),
Z Bobří hráze (1999),
Tábor Svazu Třínácti (1999),
Hry Jaroslava Foglara (2000)

Kdo by neznal!? Věřte nebo ne, tato nejslavnější chlapecká parta letos slaví 75. výročí od svého vzniku!

V roce 1987 po 60 letech nepřetržitého vedení předal oddíl svému nástupci, čímž se zařadil mezi nejstarší oddílové vedoucí na světě.

Vraťme se ale zpět k Foglarovi jako spisovateli... Jeho první publikovanou doložitelnou prvotinou byla povídka Vítězství, která mu vyšla již v roce 1923. Vydání své první knihy se dočkal až roku 1934, kdy vyhrál spolu s dvěma jinými autory soutěž o nejlepší knihu pro mládež. Jednalo se o knihu Přístav volá. Na jeho popud vznikl v předválečném období v nakladatelství Melantrich časopis Mladý hlasatel. V roce 1938 se stává jeho redaktorem a vymýšlí čtenářské kluby. V létě téhož roku vychází jeho kniha Hoši od Bobří řeky a od 17. prosince začal vycházet na pokračování dnes již legendární seriál – komiks Rychlé šípy, kreslený JUDr. Janem Fischerem. Blíží se však druhá světová válka, je zakázán jak jeho časopis, tak i skauting a Foglar má zákaz činnosti. Avšak nadále alespoň tajně, i když pod pohrůžkou přísných trestů německé okupační moci, vede svůj oblíbený oddíl. Konec války znamená radost i pro J. F.. Skauting opět může fungovat a Jestřáb může opět psát, vzniká dokonce časopis Vpřed, velice podobný předválečnému Hlasateli. Úleva netrvá ale dlouho. Roku 1948 nastupujíe k moci komunistická vláda, začíná působit organizace Pionýr a vše se obrací v neprospěch Jestřába. Jako skautský spisovatel je zavrhován a zakazován a v období let 1948–1962 nesmí psát. Po roce 1963 se společenská situace na chvilku uvolnila, vyšla například Tajemná Řásnovka a vycházely také nové příběhy Rychlých šípů, kreslené Marko Čermákem. Rok 1968 a okupace Varšavskými vojsky a tzv. normalizace opět Foglara umlčuje.

Po revoluci roku 1989 začal J. F. nový život. Jeho knihy smí opět vycházet. Jestřáb se dočkal i mnoha ocenění a výstav. Od jara 1995 byl dlouhodobě hospitalizován, ale podle možností dál vyjížděl na besedy se čtenáři a snažil se být neustále aktivní. Zemřel dne 23. ledna 1999 v pražské Thomayerově nemocnici ve věku 91 let. Je pochován na Vinohradském hřbitově v Praze.

Jeho dílo tu však po něm zůstalo a když se občas podíváte na nebe, tak tam někde Jestřáb ve výškách krouží a hledí, jak jdeme stezkou jeho knih.

Jaroslav Foglar a jeho idea Stínadel, tajuplné a tmavé čtvrti křivolakých uliček.

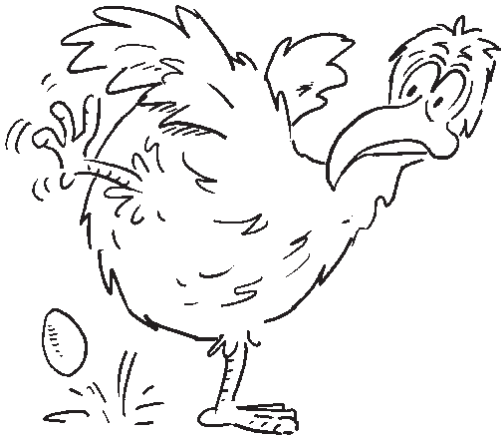
Anketa - Jak slavíte Velikonoce?

Zeptali jsme se nejprve učitelů:

p.uč. Chroustovská: „Na Velikonocích mám ráda, že je rodina pohromadě, dobré jídlo a pěkné pořady v televizi. Nemám ráda necitlivé koledníky."
p.uč. Uhrová: „S rodinou trávím Velikonoce na výletě – tradičně už 20 let."
p.uč.Pfeiferová: „Velikonoční pondělí trávíme na výletě, takže nejsem doma."
p.uč.Vykusová: „Velikonoce trávím barvením vajec a na Velikonoční pondělí čekám na koledníky."
p.uč.Košnarová: „Velikonoce moc neprožívám, ale pro vnučku něco hezkého připravím, mám ráda, když přijede rodina."
p.uč.Polívka: „ Velikonoce neslavím."
p.uč.Opltová: „Velikonoce moc neslavím, poslední dobou mi připadá, že velikonoční zvyky nejsou jako dřív, ale na druhou stranu se mi líbí velikonoční výzdoba."
p.uč.Račoková: „Velikonoce moc nemusím, ale vajíčka barvím."
p.uč.Tahalová: „Očekávám každý rok hodně koledníků, takže přípravy jsou velké. Peču mazance, připravím vajíčka a každoročně s mamkou pečeme velikonoční roládu. Letos u nás bylo asi 30 koledníků, první už v 6:20, a to Michal a Martin Semerád (9.B).

Napálili jste někoho na Apríla?

„Ano-řekla jsem kamarádce, že jsem si zlomila nohu, ona tomu věřila a pak jsem jí napsala: Apríl!"
„Napálila jsem kámoše, když jsem mu napsala, že když jsem vystupovala s tanečním souborem, že jsem spadla a rozbila si hlavu."
„Jo, moje mamka pekla beránka a šla pro vajíčka do spíže, to byla moje šance, začala jsem křičet, že beránek je na maděru, mamka přiběhla a ptala se, co se děje. Tak jsem jí řekla, že je to Apríl."
„Na Apríla jsem nikoho nenapálila, protože jsem si na to vůbec nevzpomněla."

A co jsme se dozvěděli z řad žáků?

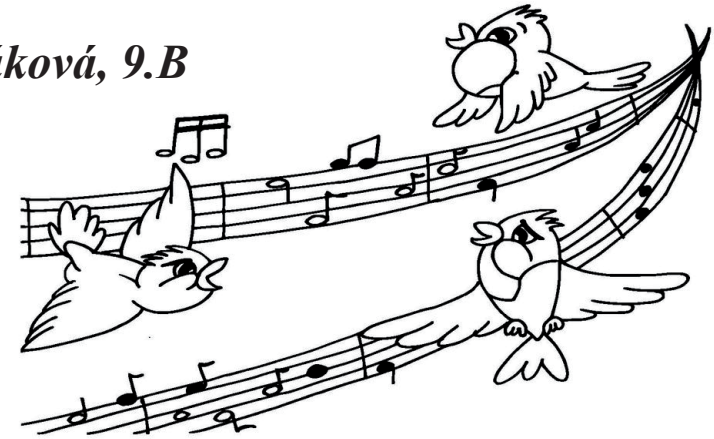
„Každý rok obarvíme padesát vajec a připravíme pár sladkostí. S bráchou chodíme koledovat a doprovází nás náš pes Tobísek a fenka Besina. Po dvanácté hodině hledáme na zahradě zajíčka."
„Den před Velikonoci děláme asi 20 vajíček a bramboráky. Každému koledníkovi dáme vajíčko a bramborák. Když dojdou vajíčka a bramboráky, tak dáváme všechno možný."
„Přišel k nám jeden koledník a tomu jsme neotevřeli."
„Otvíráme všem, chodí k nám dost lidí, ale rodičům vadí, jak bouchaj těma pomlázkama na dveře, tak jim máma řekne, že maj zvonek na dveřích."
„Velikonoce moc neslavíme. Asi jen jednou jsme je slavili a bylo to fajn. Ale jinak Velikonoce neslavíme."
„Velikonoce jsou podle mě druhé nejlepší svátky, samozřejmě po Vánocích. Protože byl sníh, tak chodilo míň koledníků než vloni. Nabarvili jsme 15 vajíček a měli jsme jakoby razítka na vajíčka. Pak jsme koupili několik sladkostí pro koledníky. Ale nikdo nepřišel…bylo nám to celkem líto, ale pak najednou v půl dvanácté to začalo. Přišlo několik koledníků najednou. Asi si z nás udělali Apríl!"
„Do devíti hodin neotevíráme a pak teprve otevíráme a dáváme vajíčka a čokoládové zajíčky."
„Úplně normálně, jako vždycky. Až na to počasí!"
„Uděláme pár vajec a dáme, co máme."

autorky: Renata Činková a Eliška Fodorová ze 7.A

Co mi dává hudba?

Lucie Žáková, 9.B

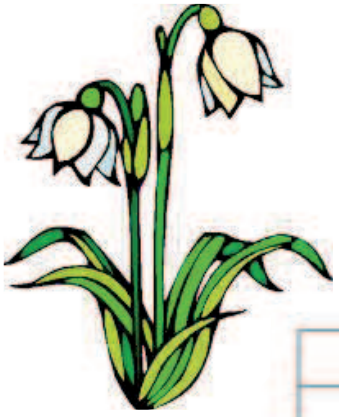
Ach jo, ten zpropadenej budík si prostě nedá pokoj. Trochu se na posteli protáhnu a promnu si oči. Budík si hraje dál tu svoji. Netrvá ani půl minuty a refrén si už zpívám společně s budíkem. Jaká ironie. S nově nabytou energií se zvedám z postele. Mé první kroky vedou samozřejmě do koupelny. V umyvadle si proudem studené vody opláchnu obličej. A v tom mi to dojde. Vždyť je přece sobota!! Proč mě krucinál v sobotu ráno budí budík v šest hodin?! Hmm, asi jsem si ho automaticky nastavila na vstávání do školy. Ještě štěstí, že můj klidný spánek ukončila zrovna tahle krásná písnička, jejíž melodii a text si teď, ačkoliv je šest hodin a k tomu víkend, stále broukám.

Po návratu ze své ranní hygieny jsem nejdříve měla silnou touhu zalézt zpět pod ještě teplou peřinu, ale melodie, která mi stále zněla v hlavě, mi to zkrátka nedovolila. Spíš naopak, nutila mě začít něco dělat, užít si dnešní den v té největší pohodě, jak to jen půjde. Vložila jsem do přehrávače CD a spustila start. Hudba mě jako zvláštní druh neviditelné síly hnala dopředu. Nejen, že jsem si uklidila pokojíček, vyluxovala celý byt, ale dokonce zbyla energie i na přípravu snídaně, kterou, jak podotýkám, připravuji velice nerada. Když vstali ostatní členové naší rodiny, nestihli se divit.

Na každou otázku, kterou jsem od nich dostala, jsem vždy odpověděla: „To né já, to hudba“. Přišel večer a já začala přemýšlet nad tím, co mi vlastně dává hudba. A na co že jsem ten večer přišla? Hudba je nepostradatelnou součástí mého života. Nepatřím do skupiny lidí, kteří hudbu vnímají jako běžnou součást svého života, třeba jako vstávání do práce nebo jízdu autem. Pro mě je hudba něco víc. Je jako dobrý přítel, je plná emocí a citů. Dokážete se s ní smát i plakat. Naladí vás do příjemných pocitů a motivuje pro další kroky vedoucí ke splnění svých snů. Umí z lenocha udělat energického a cílevědomého pracanta. Jen pár tónů oblíbené skladby, či pár slov oblíbeného interpreta a ze smutných uplakaných očí jsou rázem dvě zářící a jiskřící tělesa a po smutku není ani památky. Hudba je pro mě stejnou součástí života jako voda nebo vzduch. A nejsem sama. Ať se podíváte po světě kamkoliv, na kterýkoliv kontinent, nenajdete tam třeba zrovna splachovací toalety, někde ani pitnou vodu, ale co jistě najdete v každé kultuře, je hudba. Ať jsou to primitivní hudební nástroje domorodých indiánů obývající okolí Amazonky, či housle symfonického orchestru, hudba je všude. Slyšíte ji při křtu svých ratolestí v kostele, slyšíte ji při uzavírání svého manželství, slyšíte ji při každé kulturní akci, slyšíte ji v kapličce při loučení se s člověkem, který vás navždy opustil. Bez hudby to prostě nejde. Nezáleží na tom, kdo jaký vyznává styl, jakého má interpreta, ať se jedná o hudbu vážnou, či v elektronické podobě, protože každého pohladí po duši ta „jeho“.

A k čemu všemu jsem ten večer dospěla? Hudba mě nedokáže fyzicky pohladit, ochránit, neumí za mě napsat domácí úkol z matematiky a ani nevyžehlí špatnou známku, ale je to ten nejlepší relax pro mou duši. Dává mi obrovskou vnitřní sílu a energii. Bez hudby by se vytratily některé barvy mého života, asi tak, jako by jaro, kdy všechno kvete a všude je plno barev, vystřídal studený a sychravý podzim a z okna by byla vidět pouze mlha a drobný déšť.

Autorka: Šárka Makovská, 7.A

1. V jakém dni v týdnu byl Ježíš Kristus ukřižován a jak se přezdívá v křesťanském náboženství?
2. Když chlapci vyšlehají pomlázkou dívky, co jim uvážou na pomlázku?
3. V kurníku žijí naši opeření přátelé, kteří se nazývají….?
4. Před Velikonočním pondělím sejeme do květináčů semena, ze kterých vzejde….?
5. Chlapci při koledování zpívají nebo říkají….?
6. K jakému trestu smrti odsoudili Ježíše Krista?
7. Jaký státní svátek se slavil 1. 4. 2013?
8. Slepička sedí na vajíčkách, co se z nich za pár týdnů vylíhne….?
9. V křesťanském náboženství se jeden den v týdnu nazývá Zelený_____.
10. Na Velikonoce je tradicí péct čokoládového_____.
11. Prvního dubna je den, kdy napálíme lidi, jak se nazývá?
12. Co chlapci pletou na Velikonoce?
13. Z jakých proutků se plete pomlázka?
14. V křesťanském náboženství se jeden den nazývá Modré_____?
15. Na Velikonoce máme ve váze větvičky z jednoho známého keře, který se nazývá zlatý_____.
16. První rostlina kvetoucí v březnu?
17. Vajíčka zdobená k dekoraci se nazývají?
18. Z jakého náboženství jsme převzali Velikonoce?

19. TAJENKA:_____.

Čarodějnice se blíží

Za pár dní je to tu!!! Filipojakubská noc je svátkem všech čarodějnic. Než se data 30. dubna dočkáme, můžete si vybarvit tyto obrázky.

Adopce puštíka bělavého

Naše škola je již od roku 2007 adoptivním rodičem puštíka bělavého v Zoologické zahradě v Děčíně. Každý rok přispíváme společnými silami částku 2800 korun, která zajistí veškerou péči o tuto sovičku. Odměnou nám je možnost jet se na puštíka do zoo podívat, čehož mohou využít i celé třídy, neboť společně s adopční listinou nám každý rok přichází i adopční vstupenka. Tato vstupenka obsahuje šest volných vstupů pro kolektiv žáků a učitele. A tak neváhejte a s blížícím se létem přemýšlejte, jestli se právě za naším puštíkem nevydáte!

ZOO Děčín

Zoologická zahrada Děčín - Pastýřská stěna, p. o.
Žižkova 1286/15, 405 02 Děčín IV

ADOPČNÍ LISTINA

Základní škola
U Nemocnice, Rumburk

adoptuje

PUŠTÍKA BĚLAVÉHO

Platnost adopce: od 8. dubna 2013 do 7. dubna 2014

PASTÝŘSKÁ ZOO Děčín

V Děčíně 5. dubna 2013